

ved at give Grunde eller lade være at give Grunde, det er ganske ligegyldigt. Den anden Tanke, som ligger nær ved det ærede Medlems Tanke, er den, at Folkethinget skader sin Anseelse ved at tie stille og ved ikke at sige sin Mening, og at Folkethinget ikke er berettiget til Andet end til at vedtage, men ikke berettiget til at lade være at behandle Love. Alle disse Tanker ere Noget, som er fremkommet ved — tror jeg — at den Gne efter den Anden her tillands har sagt og gjentaget det uden at se efter i Grundloven. Grundloven giver Folkethinget ligesaa kraftige Vaaben til at fremme sin Anskuelse om, hvad der er ret og gavnligt for Landet derved, at den giver det Ret til ikke at behandle, hvad det ikke vil behandle, som ved at give det Ret til at behandle, hvad det vil behandle. Jeg siger dette, fordi det ærede Medlem endog gif saa vidt, at han brugte Udtryk som: forfatningsstridig eller at Folkethinget ingen Mening havde. Det er Altsammen begrundet paa en stæv statsretlig Opfattelse, som ikke er saa sjelden, og som jeg saa godt kan forstaa, det ærede Medlem har faaet, eftersom han har hørt den saa tidt, at han til Slutningen er kommen ind i den Tankegang, men som ved Sammenligning ikke blot med vor Grundlov, men med hvert enkelt Lands parlamentariske Forfatningsformer er meget nær ved, hvad jeg vil kalde ren og pur Ahurditet. Folkethinget har selvfølgelig en Mening om de Love, Regjeringen har forelagt, og det har ganske specielt den Mening, at disse Love ikke due, og som Følge deraf fremmer det dem ikke, og det har ogsaa denne Mening om Regjeringen, nemlig den samme Mening, som det har om Lovene, at Regjeringen ikke duer, og derfor onsker det ikke at behandle denne Regjerings flette Lovforslag, fordi deraf kun kan fremkomme flette Resultater. Nu mener det ærede Medlem, at det kunde være gjort i kortere Tid. Deri tager det ærede Medlem fejl. Hvor længe Folkethinget vil blive inde, og hvor langsomt eller hvor hurtigt det vil fremme sine Arbejder, bestemmer selvfølgelig Folkethinget selv ved sit Flertal af mange andre Hensyn end det Hensyn, som det ærede Medlem nævned, at faae Arbeidet færdigt, der kan jo være tusinde andre Hensyn. Jeg vilde under givne

Forhold finde det fornuftigt, om Folkethinget ganske rolig etablerede sig her om muligt hele Aaret rundt. Der kan gives Tilfælde, hvor det er absolut nødvendigt, fordi den repræsentative Forsamling i et Land er den eneste Myndighed, der virkelig med fuld Tillid af Folket i Landet er i Stand til at varetage Landets forfatningsmæssige Interesser; under saadanne Forhold er det rigtigt at trække Samlingen saa længe ud som muligt. Jeg tillader mig at sige det, fordi det er en Feil, Folk ofte have her til Lands, at lade sig imponere af den Slags Angreb paa Folkethinget. Jeg har saa tidt selv i Bladene set det Samme, som det ærede Medlem siger, nemlig den Hebreidelse, at Folkethinget driver, at det ikke bestiller Noget, og alt Sligt, at det trækker Tiden ud, Folkethinget skulde være hurtigt færdigt. Jeg siger nu, at jeg aldrig har kunnet forstaa, at Noget kunde føle sig overbevist ved en saadan Betragtningssmaade. Tværtimod, jeg har lige den modsatte Anskuelse, jeg mener, at Folkethinget sidder for kort inde, at man burde trække Tiden endnu længere ud, at man burde have arbeidet endnu langsommere. Jeg er den høitærede Formand i Udvalget overordentlig taknemlig, fordi han tilligemed mig har gjort Sit til, at vi have arbeidet saa langsomt, som vi have gjort, jeg beklager kun, at det ikke er lykkedes at gjøre det endnu langsommere. Men for Resten skal jeg sige, at skjøndt vi ikke noget Dieblisk have tænkt paa at skynde os — jeg veed ikke, hvorfor det skulde være sket, eller hvorfor man skulde have skyndt sig — er det dog et Faktum, at Finantsloven iaar ikke blot er bleven færdig i fuldstændig god Tid, tidnok, men affurat lige saa tidlig som ifjor og andre Aar. Det ærede Medlem sagde derefter, at vi vistnok spekulerede i at skabe Misforføielse. Det er ogsaa en Feiltagelse fra det ærede Medlems Side, vi have ikke lagt an paa ved Finantsloven at skabe nogen Misforføielse, thi der er her i Landet og ogsaa her i Byen saa usigelig megen Misforføielse med den høie Regjering, at jeg ikke veed, hvorfor vi skulde søge at skabe mere. Det er muligt, at det ærede Medlem i sin Tale har lagt an paa at skabe Misforføielse med Folkethinget, og det skulde ikke undre mig, om det skulde lykkes det ærede Medlem derved at støtte sine Benner ved de forestaaende Valg, det skal jeg ikke have Noget